

ΗΡΑΚΛΗΣ
ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ

Ο
ΜΟ.Τ.Υ.Α.Κ
ΜΣΗΤ.ΜΟΟΜ.ΥΧΗΣ

Εικονογράφηση
Αποηλώνα
Παραμυθιώτη

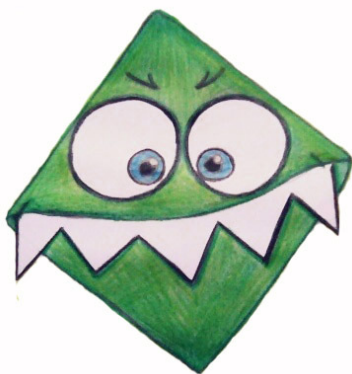

Ο Ηρακλής Λαμπαδαρίου γεννήθηκε στην Κατερίνη το 1988 και μεγάλωσε στην Καβάλα. Από τα 10 του χρόνια ασχολείται συστηματικά με τον εθελοντισμό, τόσο με τη διοργάνωση όσο και με τη συμμετοχή σε συλλογικές δράσεις. Σπούδασε κλασική φιλολογία στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης στην Κομοτηνή, απ' όπου αποφοίτησε το 2009. Είναι λάτρης των γλωσσών (γνωρίζει αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά ενώ έχει αρχίσει να μαθαίνει σλοβάκικα και κινέζικα) και έχει ταξιδέψει σε διάφορα μέρη της Ευρώπης, παίρνοντας μέρος σ' έναν πλούσιο διαπολιτισμικό διάλογο που αναμφίβολα επηρέασε τον τρόπο σκέψης του. Γράφει παραμύθια για το παιδί που ο καθένας κρύβει μέσα του και αναζητά συνεχώς τρόπους για ένα Σχολείο που θα απελευθερώσει τη δημιουργικότητα και τη φαντασία του μαθητή.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΗΣ

Εικονογράφηση
ΑΠΟΜΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Ηρακλής Λαμπαδαρίου, Ο μαγικός σελιδοδείκτης
ISBN: 978-618-80394-4-5
Δεκέμβριος 2012

Εικονογράφηση:
Απολλώνια Παραμυθιώτη, apolloniaart@yahoo.com

Σχεδιασμός εξωφύλλου, σελιδοποίηση:
Μαίρη Λαμπαδαρίου, <http://mlampadariou-crafts.blogspot.gr/>

Επιμέλεια-Διορθώσεις:
Κωνσταντίνα Χαριλαβάνη, k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του
Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε
οποιοδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική,
με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η
διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά
της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να
αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

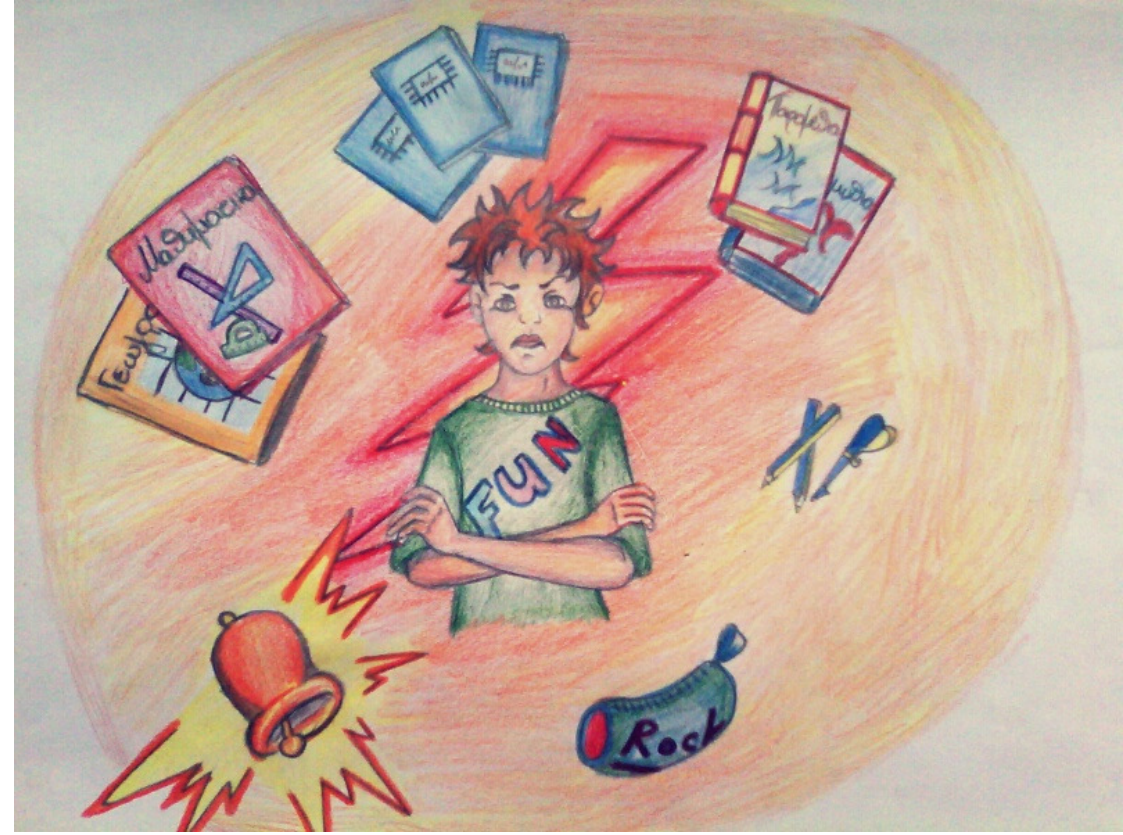
Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική
διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

«Πάλι τα ίδια; Άφησέ με να κοιμηθώ λίγο ακόμα...
Μα, γιατί κάθε μέρα θέλεις να σου λέω τα ίδια;
Δεν έχει αλλάξει κάτι. Ούτε σήμερα θέλω να πάω
στο σχολείο! Γιατί να γίνεται πάντα το δικό σου;

Δε θέλω άλλη μια μέρα με βιβλία, τετράδια,
μαθήματα, προβλήματα, μοχύβια, κασετίνες,
κουδούνια και διάβασμα.» είπε μετά από ένα
ακόμη πρωινό ξύπνημα ο Ιάσοντας στη μητέρα του.
Κάθε σχολική ημέρα έτσι ξεκινούσε για τον
Ιάσωνα, αλλιώς κάτι δε θα πήγαινε καλά στον
πλανήτη μας.

Το σχολείο ήταν για τον Ιάσονα ο χειρότερος εφιάλτης. Υπήρχαν μάλιστα μερικές φορές που νόμιζες πως αρκετά κόκκινα, μικρά σπυράκια εμφανίζονταν στο πρόσωπό του ακόμη και στο άκουσμα της λέξης «σχολείο».

Όσο πολύ του άρεσαν η σοκολάτα, οι καραμέλες, τα παγωτά και οι τηγανιτές πατάτες, τόσο λίγο του άρεσε το σχολείο. Προτιμούσε να μη δει τα αγαπημένα του παιδικά για έναν ολόκληρο χρόνο, παρά να πάει μία μέρα στο σχολείο. Μάλιστα, αν δεν ήταν υποχρεωτική η παρουσία του εκεί, δε θα πατούσε καθόλου το πόδι του.

θα έπαιζε όλη μέρα παιχνίδια στον υπολογιστή, θα έβλεπε τηλεόραση, θα άκουγε μουσική, θα ζωγράφιζε και θα έφτιαχνε μινιατούρες των αγαπημένων του ηρώων από πηλό.

Κακόκεφος και αφού είδε ότι δεν μπορούσε με τις συνηθισμένες του δικαιολογίες να γλιτώσει ούτε αυτή τη μέρα στο Σχολείο, σηκώθηκε, έφαγε το πρωινό του

και πήρε με τόσο αργές κινήσεις το σακίδιό του, που νόμιζες πως έβλεπες τη σκηνή να ξετυλίγεται σταδιακά. Φυσικά δεν τον ένοιαζε αν μέσα υπήρχαν όλα όσα θα χρειαζόταν για τα μαθήματα της ημέρας.

Αλλά μετρούσε υπομονετικά τις ώρες μέχρι τον ήχο του τελευταίου κουδουνιού, που στο άκουσμά του, πρώτος πετιόταν έξω από την τάξη και έτρεχε για το σπίτι.

Στο σχολείο κυλούσαν τα δευτερόλεπτα, τα λεπτά και οι ώρες και φάνταζαν σαν αιώνες στο μυαλό του Ιάσονα. Αλλάζανε οι δάσκαλοι μα η χροιά της φωνής του καθενός ηχούσε στα αυτιά του το ίδιο μονότονη και γρήγκτική. Παρόλο που τα αντικείμενα των μαθημάτων ήταν διαφορετικά, τίποτα δεν κέντριζε το ενδιαφέρον του μικρού μαθητή.

Ακόμη και τα διαλείμματα δεν είχαν κανένα νόημα αφού κάποια στιγμή θα τελείωναν.

Όσοι την τελευταία ώρα και περιμένοντας το καλύτερο «ντριμπιν» της ημέρας, εκείνο που θα τον ελευθέρωνε από το Σχολείο, τα λόγια της δασκάλας μαγνήτισαν τις αισθήσεις του: «για το επόμενο μάθημα θα αφήσετε τη φαντασία σας ελεύθερη και θα δημιουργήσετε μια χειροτεχνία για το βιβλίο. Θυμηθείτε ότι η φαντασία δεν έχει όρια, οπότε μπορείτε να σχεδιάσετε ό,τι θέλετε». Ήταν η πρώτη φορά που μια σχολική εργασία συνάρπαζε τόσο πολύ τον Ιάσονα, ο οποίος γλέον ανυπομονούσε να επιστρέψει σπίτι για να ξεκινήσει τη δική του μοναδική χειροτεχνία.

Η ιδέα τον ενθουσίασε πολύ αλλά η σχέση που συστηματικά φρόντιζε να μην έχει με τα βιβλία και την ανάγνωση, δεν τον βοηθούσε αρκετά ώστε να σκεφτεί τι θα μπορούσε να δημιουργήσει. Έτσι κατάλαβε ότι θα έπρεπε να ζητήσει βοήθεια για να ολοκληρώσει με επιτυχία τη συγκεκριμένη σχολική εργασία. Δεν του πήρε αρκετή ώρα για να βρει αυτό το άτομο που αγαπούσε πολύ τα βιβλία και διάβαζε καθημερινά: τη μητέρα του!

Τρέχοντας προς το σπίτι, άνοιξε με ανυπομονησία την πόρτα και φώναξε με δυνατή φωνή: «Μαμά, μαμά έχεις καμιά ιδέα για βιβλιοχειροτεχνία.».

Ήταν η πρώτη φορά που η μητέρα του έβλεπε τον γιο της τόσο ενθουσιασμένο να γυρνάει από το σχολείο και να της ζητάει τη βοήθειά της για μια σχολική εργασία. Όλες οι προηγούμενες εργασίες γίνονταν έπειτα από πολλές συζητήσεις και έντονες διαπραγματεύσεις οι οποίες κατέληγαν πάντα σε συμφωνίες, όπως η πιο πρόσφατη: επτά ασκήσεις μαθηματικών με μισή επιπλέον ώρα παρακολούθησης τηλεόρασης. Ήταν περίεργες αυτές οι συμφωνίες αλλά και ο μόνος τρόπος για να είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του για το σχολείο ο Ιάσονας.

«Λοιπόν, για να δούμε τι χειροτεχνία θα μπορούσες να κάνεις σχετικά με το βιβλίο...» είπε η μητέρα του καθώς προσπαθούσε να βρει τρόπο να εξάψει τη φαντασία του γιου της. «Νομίζω πως θα πρέπει να είναι μία χειροτεχνία με ζωηρά, φωτεινά χρώματα, στενά συνδεδεμένη με το βιβλίο, αφού αυτό είναι και το θέμα, και να είναι εύχρηστη, να μπορεί να χρησιμοποιηθεί πολλές φορές, να μην είναι μόνο για το μάθημα αυτό και μετά την ξεχάσεις σε κάποιο συρτάρι. Το ρολόι για παράδειγμα είναι χρήσιμο γιατί μας δείχνει με τους δείκτες του την ώρα κάθε στιγμή της ημέρας και μας βοηθάει να οργανώνουμε τις υποχρεώσεις μας με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο».

Ο Ιάσωνας αισθάνθηκε ξαφνικά ότι ήταν πολύ κοντά στο να βρει τι χειροτεχνία θα έκανε. Η λέξη «δείκτες» ήχησε παράξενα στα αυτιά του. Σαν φάρος ξεχώρισε που το φως του έδωσε τη λύση στο δικό του αίνιγμα. «Αυτό είναι! Όπως οι δείκτες του ρολογιού μας δείχνουν την ώρα, έτσι κι εγώ θα κάνω έναν σελιδοδείκτη για να μου δείχνει τη σελίδα στην οποία σταματώ κάθε φορά την ανάγνωση» αναφώνησε με χαρά ο μικρός μαθητής.

Χωρίς να χάνει άλλο χρόνο, πήγε στο δωμάτιό του και άρχισε να συγκεντρώνει τα υλικά που θα χρησιμοποιούσε για να φτιάξει τον δικό του, μοναδικό σελιδοδείκτη. Σε λίγο, πάνω στο γραφείο του, υπήρχαν πολύχρωμα χαρτιά και χαρτόνια διαφόρων μεγεθών, ξυλομπογιές, μαρκαδόροι, χάρακες, ψαλίδια και διάφορα αντικείμενα που μπορούσαν να τον βοηθήσουν να σχεδιάσει απλά γεωμετρικά σχήματα.

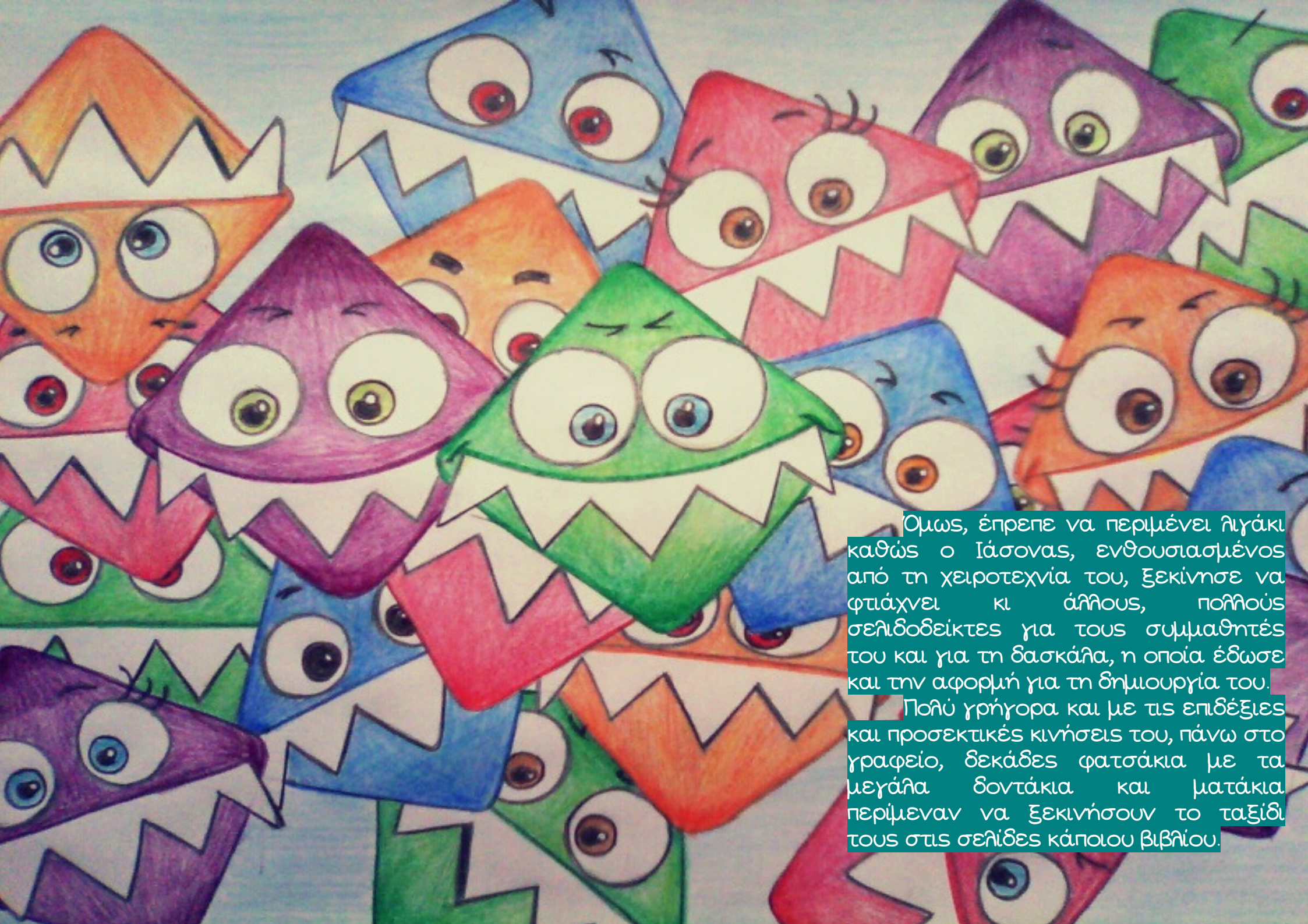

Έπειτα από δύο-τρία πρόχειρα σχέδια και αφού άφησε τη φαντασία του να τον ταξιδέψει σε μια πανδαισία χρωμάτων και σχημάτων, είχε καταλήξει στην τελική μορφή που θα είχε ο σελιδοδείκτης του. Μετρούσε, έκοβε, κολλούσε και σχεδίαζε με πολύ μεγάλη αφοσίωση και προσοχή. Του έδινε τέτοια ικανοποίηση και χαρά αυτή η χειροτεχνία ώστε έβαλε όλες του τις δυνάμεις για να φτιάξει κάτι τόσο πρωτότυπο, τόσο μοναδικό, τόσο ξεχωριστό όσο και η δημιουργικότητά του.

Και να τώρα που τα μάτια του αντίκριζαν αυτό που υπήρχε πριν από λίγη ώρα στο μυαλό του: ένας μικρός, τετράγωνος σελιδοδείκτης από το ανακυκλωμένο χαρτί μιας χαρτοσακούλας. Έμοιαζε με ένα χαριτωμένο τερατάκι, έτοιμο να καταβροχθίσει τις σελίδες ενός βιβλίου με λαχτάρα και ανυπομονησία.

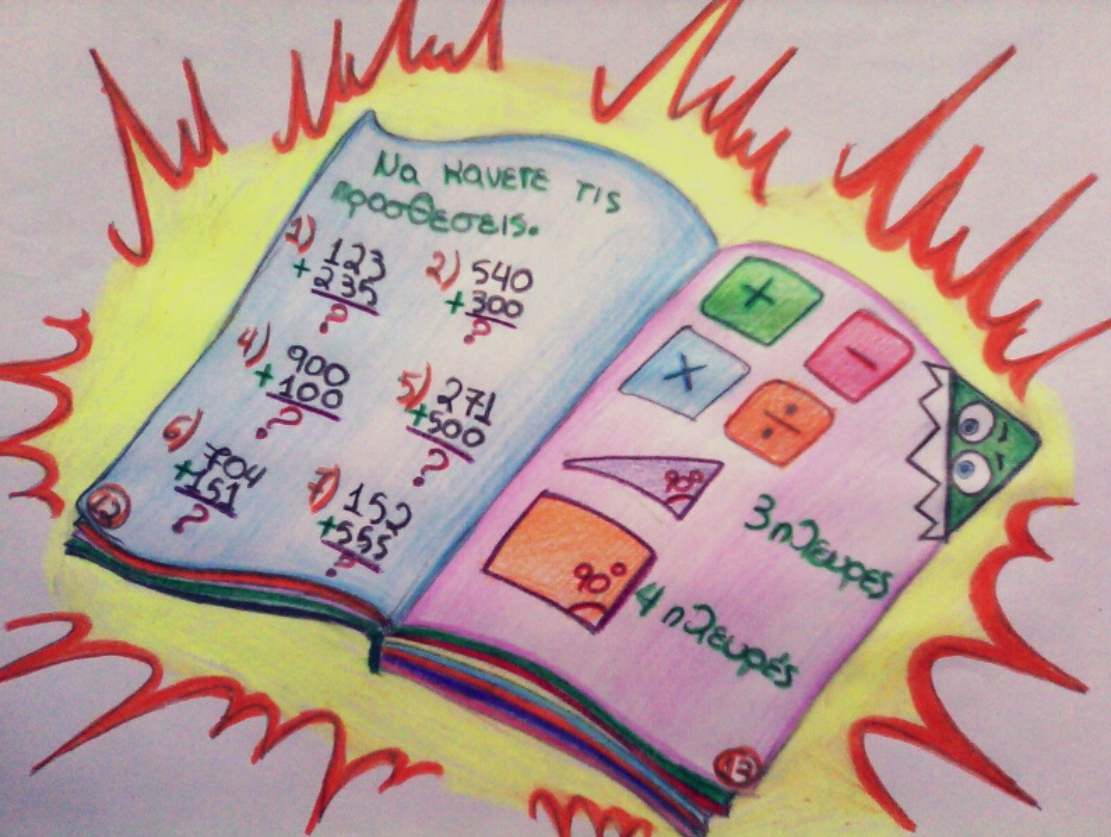
Με το στόμα του να είναι μονίμως ανοικτό και να φανερώνει τα μεγάλα του δόντια, όπως και τα εξίσου μεγάλα στρογγυλά, γουρλωμένα μάτια του, ο σελιδοδείκτης έδινε το σύνθημα να αρχίσεις αμέσως το διάβασμα. Ξαν να ήθελε να ρουφήξει όλη τη γνώση και τα συναισθήματα του κάθε βιβλίου στο οποίο θα τον χρησιμοποιούσε ο μικρός Ιάσοντας.

Όμως, έπρεπε να περιμένει λιγάκι καθώς ο Ιάσωνας, ενθουσιασμένος από τη χειροτεχνία του, ξεκίνησε να φτιάχνει κι άλλους, πολλούς σελιδοδείκτες για τους συμμαθητές του και για τη δασκάλα, η οποία έδωσε και την αφορμή για τη δημιουργία του.

Πολύ γρήγορα και με τις επιδέξιες και προσεκτικές κινήσεις του, πάνω στο γραφείο, δεκάδες φατσάκια με τα μεγάλα δοντάκια και ματάκια περίμεναν να ξεκινήσουν το ταξίδι τους στις σελίδες κάποιου βιβλίου.

Χωρίς να χάνει άλλο χρόνο, παίρνει τον πρώτο σελιδοδείκτη που είχε φτιάξει, αυτόν από το ανακυκλωμένο χαρτί, ανοίγει το σχολικό βιβλίο και τον βάζει στη σελίδα στην οποία θα έπρεπε να σταματήσει την ανάγνωση. Μην μπορώντας και ο ίδιος να το εξηγήσει, έφτασε πολύ γρήγορα στη σελίδα στην οποία είχε ακουμπήσει τα δοντάκια του ο μικρός σελιδοδείκτης.

Ετοιμάζοντας τη σχολική του τσάντα για την επόμενη ημέρα, έβαλε μέσα και το σακουλάκι με τους σελιδοδείκτες. Ήταν η πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό που ο Ιάσονας φρόντιζε μόνος του και όχι με τη βοήθεια της μητέρας του να φτιάξει την τσάντα του για το σχολείο.

Εντάξει, όλα ήταν έτοιμα για το σχολείο! Αλλά δεν ήθελε να αφήσει παραπονεμένο τον μικρό σεληδοδείκτη, ο οποίος λαχταρούσε να τρυπώσει σε κάποιο βιβλίο και να του κρατήσει συντροφιά στην ανάγνωσή του. Δε θέλησε να του χαλάσει χατίρι. Πήρε από τη βιβλιοθήκη του ένα λογοτεχνικό βιβλίο για παιδιά και άρχισε να το διαβάζει, έχοντας πάντα παρέα του τον μικρό σεληδοδείκτη. Όταν ολοκλήρωσε την ανάγνωση των πρώτων σελίδων της ιστορίας, έβαλε τον σεληδοδείκτη στην πάνω δεξιά σελίδα και αφέθηκε σ' έναν γλυκό ύπνο με χρωματιστές εικόνες και μορφές ηρώων του βιβλίου που ζωντάνευε η φαντασία του.

Την επόμενη μέρα, σχεδόν πρώτος απ' όλους έφτασε στο Σχολείο, ανυπομονώντας να μοιράσει τους μικρούς σελιδοδείκτες που είχε ετοιμάσει με τόση χαρά στους συμμαθητές του και στη δασκάλα. Όλοι κατενθουσιάστηκαν με τα χρήσιμα δωράκια που τους ετοίμασε και τον ευχαρίστησαν θερμά με ζεστές αγκαλιές και όμορφα, μεγάλα, φωτεινά χαμόγελα. Ο Ιάσοντας από την ικανοποίηση που ένιωσε και τη μεγάλη του χαρά, άρχισε να ενδιαφέρεται για το σχολείο και όλα τα όμορφα πράγματα που περιγράφονταν στα βιβλία, τα οποία ανακάλυπτε παρέα με τον σελιδοδείκτη.

Επέστρεψε στο σπίτι με μια λαχτάρα να τελειώσει πολύ γρήγορα τις υποχρεώσεις του, να φτιάξει την τσάντα του για την επόμενη μέρα και να συνεχίσει επιτέλους την ανάγνωση του βιβλίου του.

Αλλά ο σελιδοδείκτης δεν ήταν πια στο σημείο που τον είχε αφήσει. Τώρα δάγκωνε μια σελίδα που ήταν παρακάτω, στο επόμενο κεφάλαιο! Ο Ιάσοντας δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς συνέβη αυτό το περίεργο. Οι ήρωες όμως του παραμυθιού τον προκαλούσαν να διαβάσει τα κατορθώματά τους στις παρακάτω σελίδες κι έτσι συνέχισε, αφήνοντας, προς το παρόν, άλυτο το μυστήριο της μετακίνησης του σελιδοδείκτη.

Κάμποση ώρα μετά, ο Ιάσοντας τοποθέτησε τον σελιδοδείκτη λίγο πριν το τέλος του βιβλίου. Κοίταξε προσεκτικά την αρίθμηση της σελίδας για να είναι σίγουρος ότι την επόμενη φορά που θα άνοιγε το βιβλίο, ο σελιδοδείκτης θα έπρεπε να τον περιμένει εκεί κι όχι σε κάποια άλλη σελίδα. Καληνύχτισε κλείνοντας το μάτι στον μικρό

σελιδοδείκτη και κοιμήθηκε στην αγκαλιά των ονείρων.

Το επόμενο πρωί οι ώρες στη σχολική τάξη πέρασαν πολύ ευχάριστα για τον μικρό μαθητή. Παρακολουθούσε τα μαθήματα με ζωηρό ενδιαφέρον και την επιθυμία να μαθαίνει όλο και περισσότερα καινούρια πράγματα. Δε δίσταζε να ρωτήσει τη δασκάλα όταν είχε κάποια απορία. Καταλάβαινε πως τα πήγαινε πολύ καλύτερα στο σχολείο. Και το κουδούνι δε σήμαινε το διάλειμμα, αλλά μια ενοχλητική διακοπή του μαθήματος.

Και πάλι όμως ο Ιάσοντας μετρούσε τα δευτερόλεπτα, όχι για το κτύπημα του κουδουνιού, αλλά για την ανάγνωση των τελευταίων σελίδων της ιστορίας που φιλοξενούσε τον σελιδοδείκτη του.

ΜΕ το που επέστρεψε στο σπίτι, ο μικρός Ιάσοντας έπιασε με λαχτάρα το βιβλίο. Ήταν μεγάλη η ανυπομονησία του να το ολοκληρώσει. Αλλά ο σελιδοδείκτης δε βρισκόταν στη θέση του! Είχε εξαφανιστεί! Κι ενώ αυτός στενοχωριόταν και έψαχνε να βρει τον σελιδοδείκτη του, το χάρτινο τερατάκι φάνηκε να ξετρυπώνει μέσα από τις σελίδες ενός καινούριου βιβλίου.

Τότε ο Ιάσοντας κατάλαβε πως είχε δημιουργήσει έναν μαγικό σελιδοδείκτη που ταξίδευε ασταμάτητα μέσα στα βιβλία. Και πήρε την απόφαση να τον ακολουθήσει σε κάθε νέο ταξίδι, σε κάθε νέο βιβλίο που έβρισκε στο δωμάτιό του.

Ένα άλλο μυστήριο βέβαια ήταν από πού εμφανίζονταν συνεχώς όλα αυτά τα βιβλία... Αν γνωρίζετε την απάντηση, μη διαβάσετε παρακάτω. Αν όμως έχετε κάποιες αμφιβολίες, τότε:

Η μητέρα του Ιάσονα βλέποντας το ενδιαφέρον του γιου της για την ανάγνωση να μεγαλώνει, του αγόραζε συνεχώς βιβλία. Και μόλις εκείνος έφτανε στο τέλος τους, αυτή έπαιρνε τον σελιδοδείκτη και τον έβαζε στις πρώτες σελίδες ενός καινούριου βιβλίου που φρόντιζε να το αφήνει ακριβώς κάτω από το προηγούμενο.

Ώρα για παιχνίδι!

ή αλλιώς δημιουργικές δραστηριότητες

Βιβλιοσυγγραφέω

Το παραμύθι τελείωσε ή μήπως όχι; Φαντάζεσαι κάποιον διαφορετικό τέλος που θα μπορούσε να έχει; Τι περιμένεις λοιπόν; Πάρε χαρτί, μολύβι, ξύστρα, σβήστρα, ένα μεγάλο χαμόγελο, αρκετή χρυσόσκονη φαντασίας, μπόλικη δόση δημιουργικότητας και γράψε το δικό σου τέλος όπως ακριβώς θα ήθελες να το διαβάσεις! Η Απολλώνια που ζωγράφισε τις εικόνες του παραμυθιού και η Κωνσταντίνα που διόρθωσε τα λαθάκια στις λέξεις που ξέφυγαν από τον συγγραφέα μοιράζονται μαζί σου το δικό τους τέλος του παραμυθιού.

Για την Απολλώνια το παραμύθι τελειώνει κάπως έτσι...

Ο Ιάσοντας πεπεισμένος πια πως η μαμά του ήταν αυτή που άλλαξε τη θέση του μαγικού σελιδοδείκτη του, έπαψε να ενδιαφέρεται και έκατσε λυπημένος στο κρεβάτι. Μεσ στη θλίψη και την απογοήτευση τον πήρε ο ύπνος.

Κατά τη διάρκεια του ύπνου του, ένα περίεργο φως τον ξύπνησε. Τότε είδε κάτι που τον έκανε να εκπλαγεί και να χαρεί μαζί. Ήταν ο μαγικός σελιδοδείκτης! Αυτή τη φορά όχι σε κάποιο βιβλίο ή τετράδιο αλλά πετώντας και φεγγοβολώντας σαν μυριάδες πυρολαμπίδες. Υψωμένος

πάνω από το κεφάλι του και κλείνοντάς του το μάτι, μεταμορφώθηκε σε ένα ασημόχρυσο κλειδί και προσγειώθηκε στα χέρια του.

Πλέον ο Ιάσοντας είχε γίνει ταξιδευτής των παραμυθιών και πρίγκιπας των μύθων. Με αυτό το μαγικό κλειδί μπορούσε να ταξιδεύει σε όποιο βιβλίο ήθελε, να βοηθήσει πριγκίπισσες να βρουν το χαμένο γοβάκι τους και πρίγκιπες να νικήσουν τον δράκο που φυλούσε την αγαπημένη τους. Ακόμη και να μάθει το όνομα του πονηρότερου ξωτικού...

Μα αυτά φυσικά, είναι μια άλλη ιστορία, μια ιστορία που θα πρέπει να γράψετε με δικά σας κατορθώματα εσείς οι ίδιοι...

Και μια μικρή συμβουλή που θα ήθελα να μοιραστώ με τους αναγνώστες: επειδή ο καθένας από εσάς έχει τη δική του προσωπικότητα και τα δικά του συναισθήματα, μπορείτε με ένα μαρκαδοράκι να σχεδιάσετε στον δικό σας «μαγικό σελιδοδείκτη» δυο φρυδάκια πάνω από τα γουρλωμένα ματάκια που να δείχνουν τα συναισθήματά σας. Σχεδιάστε ανάλογα για τον φοβητσιάρη σελιδοδείκτη, τον ατρόμητο, τον χαρούμενο, τον γκρινιάρη, τον παραπονιάρικο. Φυσικά οι αναγνώστριες μπορούν να σχεδιάσουν έντονες βλεφαρίδες και γοητευτικά ματάκια.

Για την Κωνσταντίνα το παραμύθι τελειώνει κάπως έτσι...

Ο Ιάσοντας τελειώνοντας και αυτό το βιβλίο ένιωθε πολύ όμορφα και περίμενε με αγωνία την επόμενη πρόκληση του αγαπημένου του σελιδοδείκτη. Την άλλη μέρα όμως έγινε κάτι περίεργο. Ο σελιδοδείκτης όχι μόνο δεν ήταν στη θέση του αλλά είχε εξαφανιστεί χωρίς να υπάρχει κανένα βιβλίο που να περιμένει τον Ιάσωνα να το διαβάσει. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε η απογοήτευση. Εκείνη τη στιγμή, η μητέρα του Ιάσωνα περνούσε από το δωμάτιό του και τον κοίταξε που ήταν κατσουφιασμένος.

- Τι έχεις Ιάσωνα;
- Ο σελιδοδείκτης μου, θυμάσαι που σου είπα ότι είναι μαγικός; Σήμερα εξαφανίστηκε εντελώς...
- Έψαξες καλά; Μπορεί να είναι κάπου κρυμμένος.
- Μα, συνήθως υπάρχει κάποιο καινούριο βιβλίο, τώρα δε βρήκα τίποτα... αλλά... Μαμά, κοίτα, ένα διπλωμένο χαρτάκι, γράφει:

Τα μάτια του Ιάσονα έγιναν με μιας μεγάλα και θαρρείς πως έβλεπες κιάλα μέσα τους χιλιάδες περιπέτειες με ήρωες παραμυθιών, πρίγκιπες με τεράστια σπαθιά, πειρατές με παπαγάλους στους ώμους και δράκους που πετούν πύρινες φλόγες. Όμως σύντομα ο ενθουσιασμός του χάθηκε. Έστρεψε το βλέμμα του προς τη μητέρα του και ρώτησε διστακτικά:

- Πού είναι η βιβλιοθήκη; Πώς θα βρω τον σελιδοδείκτη μου ανάμεσα σε τόσα πολλά βιβλία;
- Είναι στο δρόμο για το σχολείο, εκείνο το μεγάλο κτίριο στη γωνία. Έλα, πάμε μαζί για να σε βοηθήσω.

Εκείνη η ημέρα ήταν από μόνη της μαγική. Ο Ιάσονας πρώτη φορά βρισκόταν να κρατά με ενθουσιασμό τόση πολλή ώρα βιβλία στα χέρια του. Ξαφνικά η βιβλιοθήκη είχε μετατραπεί σε ένα μικρό παιχνίδι κρυμμένου θησαυρού όπου το κάθε βιβλίο που του υποδείκνυε το χαρτάκι οδηγούσε σε ένα νέο βιβλίο με ένα νέο χαρτάκι. Στο τέλος ο μαγικός σελιδοδείκτης ήταν εκεί, σε ένα υπέροχο μυθιστόρημα γεμάτο περιπέτειες και εικόνες. Ο Ιάσονας το δανείστηκε καταχαρούμενος μαζί με δύο ακόμα βιβλία από εκείνα που είχε ήδη ξεφυλλίσει πιο πριν.

Το ίδιο βράδυ ο Ιάσονας, αφού διάβασε τα μαθήματά του, καληνύχτισε νωρίς-νωρίς τη μητέρα του και πήγε δήθεν πολύ νυσταγμένος στο κρεβάτι του. Τα σχέδιά του όμως ήταν πολύ διαφορετικά... Απόψε είχε σκοπό να κάνει κρυφά πως κοιμάται για να δει πώς ο μαγικός του σελιδοδείκτης κρύβεται από βιβλίο σε βιβλίο! Έτσι, άφησε τα

παραμύθια μαζί με τον σελιδοδείκτη πάνω στο γραφείο του, ξάπλωσε και με την άκρη του ματιού του παραφυλούσε να δει τι θα γίνει. Μετά από μισή ώρα είχε ήδη αρχίσει να νυστάζει. Κάποια στιγμή άκουσε απαλά βήματα να πλησιάζουν το δωμάτιό του. Ο Ιάσονας κοίταζε κρυφά με αγωνία περιμένοντας να δει κάτι συναρπαστικό. Αντί γι' αυτό όμως, είδε τη μαμά του να μπαίνει και να πλησιάζει σιγά-σιγά προς το μέρος του. Απογοητευμένος προσποιήθηκε ότι κοιμόταν και η μητέρα του χαμογελώντας τον φίλησε, τον σκέπασε και έφυγε από το δωμάτιο.

Η ώρα περνούσε και ακόμα δεν είχε αλλάξει τίποτα στον αγαπημένο του μαγικό φίλο... Τα μάτια του Ιάσονα έκλειναν... Για καλή του τύχη όμως, μετά από λίγο, ένας μικρός θόρυβος που ερχόταν από το γραφείο κίνησε την περιέργεια του Ιάσονα.

- Εδώ, επ, βοήθησέ με! Αυτά τα βιβλία από πάνω μου είναι πολύ βαριά! είπε σπρώχνοντας με όλη του τη δύναμη το πονηρό τερατάκι.

Ο Ιάσονας πετάχτηκε από το κρεβάτι του και πλησίασε εκστασιασμένος τον σελιδοδείκτη του!

- Τι κάθεσαι έτσι και με κοιτάς; Βοήθησέ με και σου υπόσχομαι απόψε να σου δείξω όλα όσα θέλεις να μάθεις.

Ο Ιάσονας με μιας τον βγάδι από το βιβλίο και περιμένει με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη.

- Σε ευχαριστώ φίλε, κόντεψα να σκάσω! Λοιπόν, ακολούθησέ με και θα δεις κάτι φανταστικό.

Με τις πτυξάμες όπως ήταν, ο Ιάσονας ακολούθησε τον σελιδοδείκτη του που τον πήγε στο πίσω μέρος της αυλής του. Εκεί είδε κάτι μαγικό: μπροστά του βρίσκονταν

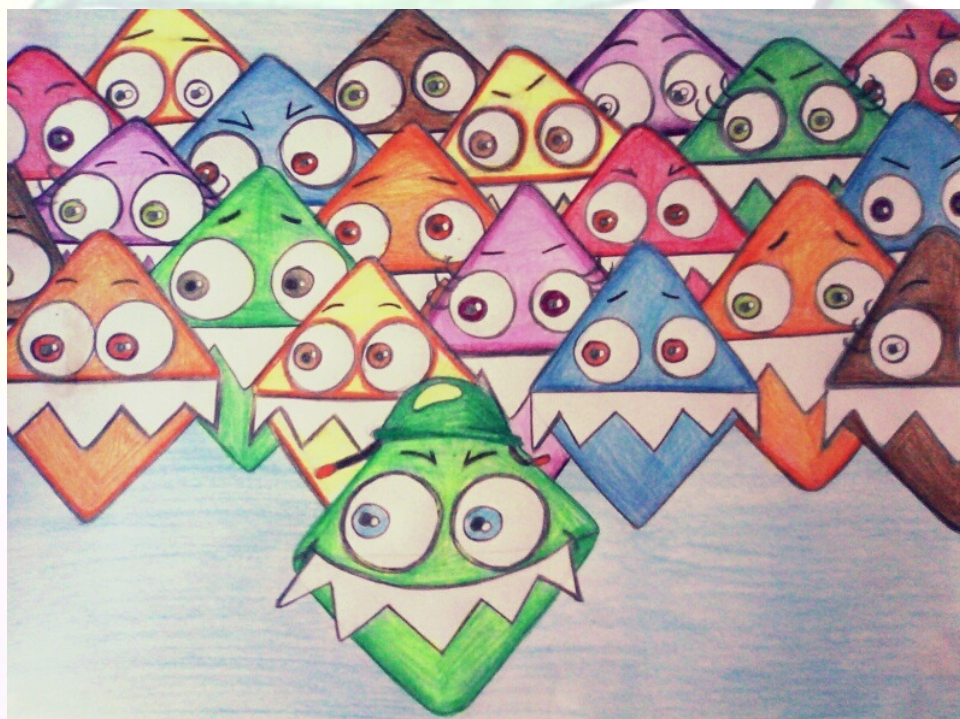
όλοι μα όλοι οι σελιδοδείκτες-τερατάκια που είχε φτιάξει ο Ιάσοντας και χάρισε στους φίλους του. Παραταγμένοι σαν στρατιωτάκια τους έβλεπες να ακούν προσεκτικά έναν απλό σελιδοδείκτη, παλιό που εξιστορούσε πως τον ζέχασαν για χρόνια σε ένα κατά τα άλλα καταπληκτικό βιβλίο. Και ήταν τόσο περήφανος όταν είχε μπει εκεί μέσα...!

- Οι σελιδοδείκτες είναι για να δείχνουν τις σελίδες των βιβλίων αλλά ο κόσμος δε μας δίνει και πολύ σημασία γιατί δε διαβάζει πια πολλά βιβλία... Γι' αυτό και εμείς αποφασίσαμε να δράσουμε. Κάθε βράδυ μαζευόμαστε και οργανώνουμε την επόμενη μέρα! Κρυβόμαστε σε διάφορα βιβλία, αλλάζουμε θέσεις και προσπαθούμε να κάνουμε ευχάριστη την ανάγνωση. Και ξέρεις κάτι Ιάσωνα; Τα παιδιά έχουν αρχίσει να ανταποκρίνονται, διαβάζουν, επισκέπτονται βιβλιοθήκες και αρχίζουν να αγαπούν και να σέβονται τα βιβλία!

- Δηλαδή, τα παιδιά αγαπούν τα βιβλία χάρη σ' εσάς; ρώτησε ο Ιάσοντας.

- Χάρη σ' εσένα φίλε μου, που μας έφτιαξες να είμαστε τόσο χαριτωμένα τερατάκια και έκανες έτσι τα παιδιά να βλέπουν το διάβασμα ευχάριστα!

Το χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του

Ιάσωνα και το φως της ημέρας τον βρήκε να ζυπνά με την πιο χαρούμενη διάθεση!

- Ο σελιδοδείκτης μου είναι μαγικός! φώναξε χαρούμενος τρέχοντας προς το μέρος της μητέρας του. Χθες τον είδα, είναι μαγικός όπως και όλοι οι σελιδοδείκτες που έφτιαξα! Έχουν βάλει στόχο να μας κάνουν να αγαπήσουμε το διάβασμα και νομίζω ότι το πέτυχαν μαμά! Εγώ το λατρεύω!!!

Ο Ιάσοντας έφυγε ενθουσιασμένος για το σχολείο. Η μητέρα του, όλη τη μέρα σκεφτόταν το παιδί της. Ήταν τόσο χαρούμενη, κατάφερε με ένα απλό παιχνίδι να τον κάνει να πιστέψει σε κάτι μαγικό και το καλύτερο: να αγαπήσει το βιβλίο.

Αφού τελείωσε τις δουλειές της, κάθισε να ξεκουραστεί και πήρε στα χέρια της το βιβλίο που διάβαζε αυτόν τον καιρό. Ξεφύλλισε τις σελίδες για να δει πού είχε σταματήσει. Και τότε:

- Μα... τι έγινε; μονολόγησε έκπληκτη... Πού είναι ο σελιδοδείκτης μου;

Η Απολλώνια Παραμυθιώτη γεννήθηκε το 1994 και κατάγεται από την Κέρκυρα. Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι έχει κλίση σ' αυτήν. Είναι αυτοδίδαχτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε Πανευρωπαϊκούς Διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος. Μόλις τελείωσε το σχολείο, το 2012, και θα ήθελε να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Όνειρό της επίσης είναι να διδαχτεί από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.